

**Vladimír
Šlechta**

Střední Apokalypsy

VLADIMÍR ŠLECHTA
STŘEPY Z APOKALYPSY

Copyright © 2010 by Vladimír Šlechta

Cover © 2010 by Michal Ivan

Maps © 2010 by Zdena Novotná

Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN tištěná kniha: 978-80-86309-43-9

ISBN PDF: 978-80-7456-045-3 (146 kniha)

ISBN PDF čtečky: 978-80-7456-046-0 (147 kniha)

ISBN ePub: 978-80-7456-047-7 (148 kniha)

ISBN Mobipocket: 978-80-7456-048-8 (149 kniha)

Vladimír Šlechta

STŘEPY Z APOKALYPSY

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2010

Knihy Vladimíra Šlechty v nakladatelství Brokilon

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Gordonova země

3. Hořící přízraky

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)

2. *Likario (Nejhorší den)* *

3. *Orcigard* *

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

OGGERDOVSKÝ CYKLUS

Střepy z Apokalypsy (povídky)

***Keltská brána* ***

** připravujeme*

Obsah:

Prolog: Muž od řeky Laramise	6
Dóm	12
Mezihra: Legendární zbraň	46
Chlapci od Běžícího ohně	57
Faerie	144
Saliny	230
Doslov: Na závěr něco o motivech.....	257

prolog

Muž od řeky Laramise

Věděl o nich v tom samém okamžiku, kdy vešli na nábreží. V první chvíli ho napadlo, že ho přicházejí zabít.

Přišli ho zabít? V tom případě by rozevřel náruč a přivítal je širokým úsměvem. To by však bylo příliš snadné.

Nikdy to není takhle snadné.

Jeden z nich byl vysoký a ramenatý, oblečený do plastického pancíře a maskáčových kalhot s velkými postranními kapsami. Voják. Druhý zase střízlík v šedém hábitu technologa.

Zamířili přímo k němu. Nechápal, jak ho mohli objevit tak snadno, připadal si dobře ukrytý za složenými slunečníky, bílými plůtky předzahrádek a vysokými fíky v květináčích.

Drobně, ale vytrvale pršelo. Předzahrádky kaváren byly opuštěné, veselá barva plátěných stříšek zešedla. Nebyli tu žádní hosté, jen Gowery, usazený na jedné židli a s nohama položenýma na druhé. Ze zelenožlutě pruhované markýzy stékaly kapky a smáčely mu pončo i kalhoty z černé kůže. Na plaňkové desce zahradního stolku stál hrnek s kávou a vedle dvoudecák vínovice. Gowery natáhl ruku, vzal hrnek a napil se kávy. Byla dobrá, opravdová, vypěstovaná v místních hydroponických sklenících. V tomhle počasí rychle vychládala.

Vzduch voněl jarem, vším tím pučením, probuzenou mízou a vlhkou hlínou. Gowery si uvědomil, že stejnou omamnou vůni vdechoval před rokem, když v sedle cizího koně vjel do brodu řeky Laramise.

Drobný déšť prořízlo houkání parní píšťaly remorkéru, který plul u protějšího břehu.

Už byli kousek od něj a Gowery rozeznával podrobnosti. Vysoký muž měl hubený, poměrně hezký obličej, na němž si pěstoval kratičkový plnovous. I černé vlasy nosil ostříhané nakrátko. Výraz jeho

tváře oscilloval mezi netečným a zachmuřeným. Na šedém pancíři z vytvrzeného plastiku byl k vidění reliéf dravého ptáka s rozepjatými křídly a nahoře, na pravé straně, hodnostní označení majora císařské armády. Nad ramenem mu vyčníval jílec riderského řezáku, na širokém opasku viselo pouzdro s pistolí. Do pancíře bylo vlisováno řemení, na něž se daly připnout plastické náramenice, ty však teď byly pryč. Z plastických průramků vykukovaly jen krátké rukávy černého trika a pak už svalnaté nahé paže.

Gowery položil hrnek na stůl. Uvědomil si, že toho muže zná. Vídal jeho fotky v novinách, a co víc, v uplynulých měsících se o něm občas bavili doktoři v sanatoriu. Mluvili o nějakých drátkách v hlavě.

Návštěvníci došli pod pruhovanou markýzu. Vysoký voják vyndal z postranní kapsy čerstvé vydání *Bornnského kurýra* a položil ho k hrnku s kávou. Na titulní stránce, hned vedle reklamy na pivo Eschalon, stálo: **MUŽ OD ŘEKY LARAMISE JE VE MĚSTĚ.** K titulku patřila nepříliš ostrá fotografie hezkého dlouhovlasého mládence a tři sloupce textu.

Voják si sedl na skládací židli, která pro něj byla příliš malá. Posadil se i ten druhý, technolog, pro kterého byla židle tak akorát.

Voják poklepal na fotografii v novinách: „Nejste si moc podobný.“

Měl sytý, poněkud odtažitý hlas.

„Ta fotka je dost stará,“ vysvětlil Gowery. „Tak pět šest let.“

„V novinách píšou, že použili starou, protože jste se nechtěli nechat vyfotografovat. Prý jste napadl fotografa.“

„Nikoho jsem nenapadl,“ ohradil se Gowery. „Vše proběhlo v přátelském duchu a s úsměvem na líci. Jen jsem mu vyndal film z foťáku. Nechápu, proč se při tom počůral.“

„Zná vaši pověst. Věděl přece, co se stalo u Laramise.“

„To tam taky píšou?“

Gowery si přitáhl noviny a nahlas předčítal: „Všichni známe okolnosti potlačení Thilemannovy rebelie. Baron Ogilvy vrátil *století míru* jeho esprit, toto se však stalo především zásluhou Gouverneta Raymonda Finka, od té doby známého jako *Muž od Laramise*...

Blebleble, samé žvásty. Jako byste nevěděl, že noviny tisknou samé lži, majore.“

Zadíval se vysokému muži do očí: „Přišli jste mi nabídnout práci? Jako vyjednaváč jsem skončil. U Laramise jsem to dokonale podělal.“

Voják na něj upíral neuhýbající pohled a mlčel. Téměř nemrkal. Jako by Goweryho pozorovala šelma. Většinu lidí by dokázal vystrašit už jen tenhle pohled, ale Gowery byl z jiného těsta.

Chvíli se navzájem prohlíželi.

Technolog si mezitím stáhl z hlavy kápi, objevil se obličej, patřící mladému muži. Zdaleka mu nebylo třicet. Tváře měl bledé, zarostlé osamocenými vousisky. Mastné vlasy si stáhl do culíku, levou nožičku kulatých brýlí si vyspravil izolační páskou. Jeho šedý hábit byl velice kvalitní, takový, jaké dostávají technologové před slavnostním zasvěcením, on si ho však nijak nevážil. Tkanina byla čímsi pokecaná, vyboulená vnitřními kapsami a vanula z ní hutná směsice chemických pachů. Hábit byl opatřen dvěma řadami šedých knoflíků, jedna řada sloužila na zapínání a druhá pro parádu. Gowery si všiml, že dva šedé knoflíky už jsou nahrazeny jinými, jasně červenými, které nejspíš dříve zdobily ženský kabátek.

Brýlatý technolog se naklonil, popadl dvoudecák s vínovicí a přičichl k němu. Řekl chraplavým, jakoby *prokouřeným* hlasem: „Proč to pijete? Váš organismus přece nedokáže přijmout alkohol.“

„Že ne?“ rozdurdil se Gowery. „Tak proto se nemůžu opít! Jen se dostanu trošku do nálady a hned blinkám! To mi udělali ti doktoři! Vrtali se ve mně spoustu měsíců, všechno mi tam vevnitř zpřeházeli! Ale já se nevzdám! Přerazím to! Budu to zkoušet znova a znova!“

„Nemůžete to přerazit,“ vysvětlil mu technolog. „Teď ne. Vaše játra ještě nejsou dozrálá.“

„Vždyť mi je vyklonovali ze zbytků mých vlastních! Jak to, že se, kurva, nemůžu opít?“

„Za pár měsíců se to srovná. Pak už to půjde.“

„Jak to můžete vědět?“

„Četl jsem to ve Věstníku.“

„Ve Věstníku? Jo, aha, tím je řečeno vše. Dobře, vyhrál jste. Vínovice je vaše. Kopněte ji do sebe, jestli po ní toužíte.“

„Já nepiji alkohol,“ řekl technolog upjatě.

„A co vy, majore?“ zeptal se Gowery toho druhého. „Dáte si?“

Ten však místo odpovědi řekl: „Propustili vás ze sanatoria. Prý jste úplně zdravý.“

„Jo. Ta nová ledvina se sice nechtěla chytit, mrška, ale už jsme se skamarádili. Průstřely se zahojily, kosti srostly. Nechal jsem si ušít nový kalhoty z černý jelenice i pončo z nejlepší tmavomodré vlny. Svět je krásnej, život je báječněj.“

„Je tady určitý plán,“ pokračoval voják. „Plán na sestavení, týmu, který by prozkoumával technologické anomálie. Víte, co mám na mysli?“

„To, co tady zůstalo po atlantické civilizaci. Střepy z Apokalypsy.“

„Tak to můžeme nazvat,“ přikývl voják. „Střepy z Apokalypsy. Jak jsem řekl: je tady určitý plán, situace se však změnila. Ted' máme konkrétní zadání. Velmi urgentní. Na našem úspěchu závisí životy tisíců lidí.“

„Co je vaším urgentním cílem, smím-li se zeptat?“

„Slyšel jste o Dómu?“

„Dóm, cvičiště pro idioty. Ale vy nejste idiot, majore.“

„Vy mě znáte?“

„Jistě. Major Oggerd, hrdina od Dhienburgu a Meussy.“

Jméno vyslovil správně, se zdvojeným gé, tedy *Og-gerd*.

Pak dodal: „Jednou jsem si jen tak z nudy udělal váš psychologický profil, a tak se ve vás slušně vyznám. Takže na mě nemusíte dělat ten svůj kukuč, mě nevystrašíte.“

„Jenom trénuji,“ řekl Oggerd netečně. „Neberte si to, prosím, osobně.“

„Cože? Vy jste udělal vtip?“

„Nechci vám nabídnout práci, pane Finku, ale partnerství. Přijetí do týmu. Budete dělat to, co umíte, tedy vyjednávat a třeba i zpracovávat psychologické profily. Nikdo po vás nebude chtít, abyste bojoval, to obstarám já. Tady doktor Hargo,“ kývl k malému technologovi, „zajišťuje vědeckou podporu.“

„Nabízíte mi partnerství?“

„Přesně tak.“

„Kdy vyrážíte?“

„Zítřka. Dnešek jsme si vyhradili pro pátrání v Ústředním archivu. Můžu vám zajistit propustku.“

„Propustku do archivu? Přiznejte se, majore, že i vy jste si na mě nechal vypracovat psychologický profil. Tak jo. Beru to.“

„V tom případě musíme okamžitě jít.“

„Jasně. Do archivu a pak na samou hranici civilizace. V sázce jsou tisíce životů.“

Natáhl ruku přes stůl: „Když partáci, tak si budeme tykat. Já jsem Gowery a přátelé mi říkají Pěnkavka.“

Dóm

„První tři levly jsou pro břídily,“ pravil jednoruký muž, který si říkal Alf. „Jenom panáci a občas nějaká past. Byl jsem blázen, že jsem se na konci třetího neodpojil. Copak jsem ale věděl, co mě čeká? Hned na začátku čtvrtého začalo opravdové maso, během tří minut jsem přišel o pazouru a měl jsem sakra kliku, že jsem tam nezůstal. To tady Bertík byl jinej kanón. Dostal se až do sedmičky. Šéfe, nějak mi vysychá v krku. Bertíkovi taky.“

„Ještě dvakrát pivo,“ mávl Gowery na hokynáře. Ten, protože Bertíka i Alfa dobře znal, už měl piva pohotově. Jen je odzátkoval a během tří vteřin je postavil před štamgasty.

„Panáci – tím myslíte ty, kterým se říká čertíci, sekáči a prasata?“ zeptal se Gowery. Se zájmem sledoval, jak si Bertík poradí se svým pivem.

Zatímco Alfovi chyběla jen pravice, z Bertíka toho moc nezbyvalo. V Dómu přišel o obě ruce, jednu v zápěstí a druhou v lokti, místo nich měl na amputovaných pahýlech kovové manipulátory. Jeho nohy také nebyly v pořádku, přemísťovali ho v podomácku vyrobeném pojízdném křesle.

Jedním manipulátorem uchopil láhev, druhým odhrnul roušku na obličej. Ukázalo se, že mu chybí spodní čelist. Zpod smutně převislé horní řádky zubů vytáhl jakýsi trychtýř a začal do něho pivo nalévat. Nevybryndal ani kapičku.

Čekali, až se Bertík i Alf vypořádají se svými pivy. Technolog Hal Hargo se zájmem pozoroval víření much pod nízkým stropem, Alfovo vyprávění ho ani trochu nezajímalo. Židle pro něho byla příliš velká, místní truhlář ji zřejmě vyráběl pro vysoké a ramenaté dobrodruhy.

Oggerdovi byla židle zase malá. Seděl vzpřímeně, ve svém plastickém krunýři ani jinak sedět nemohl. Nad ramenem mu

vychánil jílec riderského *řezáku*, dlaně měl položené na hrubé látce maskáčových kalhot. Na tváři udržoval *netečný* výraz.

Hovor se odehrával v obrovské místnosti, která byla nálevnou, hokynářstvím, skladem, holičskou oficínou a bůhví čím ještě. Do rohu, kde se nacházela ve stěně okna, nastavěl hokynář pár stolů a židlí pro hosty. Kromě Goweryho, Oggerda a Hala Harga byla nálevna prázdná – samozřejmě až na dva štamgasty Alfa a Bertíka.

Hned vedle měl hokynář prodejní pult a za ním regály se zbožím. Na pultě stály pákové váhy a také maketa Dómu, kterou jim hokynář nabízel za padesát marek. Vzadu, za poodhrnutou plentou, byly k vidění pytle s moukou a s ovesnými vločkami, kartony cigaret, láhve s řepkovým petrolejem.

Za otevřenými okny zuřilo horké slunce.

Alf dopil a zdvihl ukazováček, hokynář přispěchal s další lahví.

„Ptal jste se na panáky,“ řekl Alf. „Jo, impové, sekáči, čuníci. A taky neviditelný prasata.“

„Neviditelný prasata?“ podivil se Gowery. „Ty první tři typy jsou mi jasné, jsou to přizpůsobení bioroboti. Ale neviditelní tvorové?“

„No, sakra, přemejšleli jsme o tom dost a dost,“ kývl Alf. „Neviditelný... Vzduch se vlní. A hryžou pořádně!“

„V té čtvrté úrovni – co se tam stalo?“

„Vylezl jsem ze dveří a ani jsem se nerozkoukal. Vyrasila po mně taková červená koule, měla asi tak metr v průměru. Vznášela se. Nebyla nijak zvlášť rychlá, ale já jsem zpanikařil. Schlamstla mi pazouru. Normálně mi ji upálila, což bylo štěstí. Jinak bych vykřvácel. V první chvíli jsem nic necítil.“

„Šok,“ kývl Gowery. „To je normální. A pak?“

„Lítal jsem sem a tam a všechny ty bestie za mnou. Měl jsem štěstí, náhodou jsem našel východ skoro hned.“

„Pamatujete si, kde byl?“

Alf se smutně pousmál. „Prodal jsem tu informaci spoustě lidí, ale abych řekl pravdu, nejsem si moc jistý. Jak říkáte, byl jsem v šoku, taky je to osm let. Ten váš přítel vypadá, že by se mohl i vrátit – tak z pátýho, šestýho levlu. Nerad bych, aby mi pak utrl hlavu.“

„Kolik jste jich zabil – těch *panáků*?“

„Jedenadvacet. Pamatuju si všechno do nejmenších podrobností, tedy do chvíle, než jsem se potkal s koulí. Nakreslím vám pláněk prvních tří levlů, za sto padesát marek. Je to ověřené.“

„Vy jste zabil jedenadvacet těch tvorů. Kde se vlastně berou?“

„To je přece jasné. Počítač je generuje.“

Slovo *generuje* vyslovil bez sebemenšího zaškobrtnutí.

„Koupíme od vás ten pláněk,“ kývl Gowery. „Vy jistě víte, co to bylo za kouli, která vám vzala ruku. Určitě jste o tom mluvil s jinými lidmi, kteří vyšli ven.“

Alf zakroutil hlavou: „Tady Bertík žádnou takovou kouli nepotkal, a to se dostal až do sedmičky. To máte tak – projdete první level, zůstane vám život. Po druhém levlu se vrací vstupné, po třetím získáte prémii. Jednička je snadná, i dvojka a trojka, a to vás tak nějak ukolébá.“

Pak se Alf rozhlédl a zašeptal: „Řekl bych, že od čtyřky už počítač nehraje poctivě.“

„Ale váš přítel přece došel až do sedmé úrovně...“

„No jo, ale v jakém stavu ho to vyplivlo!“

„Slyšel jsem o lidech, kteří se dostali až do desítky.“

„S nikým takovým jsem se nesetkal. A to v téhle díře žiju už osmý rok.“

Bertík zakloktal a hokynář přispěchal s dalším pivem. „Vy si taky dáte?“ zeptal se ostatních.

„Nemáte tady zrovna narváno,“ usmál se na něho Gowery.

„Mrtvá sezóna,“ odfrkl hokynář, hubený dlouhán v umaštěné zástěře. „Tenhle rok jste teprve čtvrtí. To před pěti šesti lety jsem tady vytočil i deset sudů za večer. Teď už se nevyplatí sudový pivo dovážet... Chcete si odnést Srdce hory?“

„Nepotřebujeme žádné diamanty,“ zavrtěl Gowery hlavou. „V Magdeburgu a Kielu vypukla epidemie černé chřipky. V Dómu je prý schránka s protilátkou.“

„Epidemie černé chřipky?“ zazářila hokynáři očka. „To by sem zase mohli přitáhnout další dobrodruzi – a já bych měl konečně nějakou tržbu.“

„To sotva,“ zašklíbil se Gowery. „Císařský kustod to zakázal. Osobně. Už žádné amatérské pokusy o proniknutí do Dómu. Teď už

nejde o nějaký drahokam nebo poslední výtisk Olivera Twista. Pokud nebude vakcína, tisíce lidí zemřou.“

„Jo,“ kývl nepřesvědčivě hostinský. „Tak to vám přeju hodně štěstí.“

Zaplatili stříbrnými císařskými dvacetimarkami, pivo bylo nekřesťansky drahé, ale možná že jenom pro ně. Vyšli na sluncem zalitou náves. Hokynářova chalupa, sroubená z dlouhých klád a opatřená šindelovou střechou, byla nejsolidnější stavbou ve vesnici. Ostatní stavby měly podlahy zapuštěné hluboko pod terén, což byla v zimě výhoda, ušetřilo se za vytápění. Do domů vedl většinou jen jediný vchod, společný pro lidi i pro dobytek. Malinká okénka pod huňatými střechami byla vylepena pergamenem. Za plaňkovými ploty ryli v bahně vepřici.

O kus dál se ozývalo kovové zvonění, jak tam bušil kovář do kovadliny.

„Vesnice jak vymalovaná,“ řekl Gowery. „Jen ji vytisknout na kalendáře.“

Ani v tomhle vedru nesundal své modré *pončo*, které si nechal ušít podle ilustrace v nějaké prastaré knize. Dřív nosil pončo jedině on. Po událostech u Laramise otiskli v novinách pár jeho portrétních perokreseb a ponča přišla do módy, což Goweryho dost štvalo.

„Je to tady dokonale *rustikální*. Přímou extrakt rustikálnosti,“ dodal ještě.

Nikdo nic nenamítal.

„Vám to nepřipadá divné?“ zeptal se spolučníků.

„Tohle je rozhraní mezi Císařstvím a Pustinami,“ řekl Oggerd zasmušile. „Země nikoho. Ti lidé tady jen přežívají.“

Jakýsi paťatý človíček v hrubé haleně hnál na pastvu tři vyhublé kozy. Zastavil se, aby si cizince prohlédl. Z pootevřených úst mu vytékal pramínek slin.

„Jo, možná máš pravdu, Oggie. Žení se tady bratranci se sestřenicemi, pak z toho vznikají takovéhle rozkošné dětičky.“

Možná to řekl až příliš hlasitě. Z kovárny, kterou právě míjeli, vyšel kovář. Postavil se Gowerymu do cesty a založil ruce v bok. Byl to ramenatý a vousatý pořízek, náhle ho bylo všude plno.

„No, snad jsem tak moc neřekl,“ zašklíbil se Gowery a elegantně kováře obešel. „Jen je mi divné, že tenhle místní křupan rozumí naší hochgermánštině.“

Kovář k němu nakročil, vzápětí si všiml Oggerdova *zkoumavého* pohledu. Mohutný válečník převyšoval kováře o půl hlavy. Paže, vykukující z krátkých rukávů Oggerdova trika, byly snad ještě svalnatější než ty kovářovy.

Oggerd se nikdy neusmíval ani nemračil. Tvářil se buď netečně, nebo se *zájmem*. To druhé znamenalo, že na někoho upřel svůj neuhýbající pohled a prostě se díval. Trik spočíval v tom, že nemrkal. *Zkoumavý pohled* doplnil, jak Gowery vypožoroval, nepatrnou změnou postoje. Náhle se zdálo, že se Oggerd hotoví k útoku. Výsledný dojem posiloval i riderský *řezák* na zádech a velkorážní pistole, zavěšená v pouzdře na opasku.

Takže teď vyzkoušel svůj *zkoumavý pohled* na kováře. Ten neřekl ani slovo, otočil se a zmizel v dílně.

02

V zelených stínech řídkého lesa se loudali směrem k Dómu, Gowery, Oggerd a pět kroků za nimi technolog Hal Hargo. Hargovi, jak se zdálo, nedělalo vedro dobře. Svůj šedý hábit, propálený kyselinami a vyboulený vnitřními kapsami, si rozepnul a vystavil slunečnímu svitu zažloutlé, dlouho neprané triko. Z hlavy si stáhl svou věčnou kapuci. Po bledých tvářích mu stékal pot, ovíval se pivním táckem s barvotiskovým obrázkem Dómu, který sebral v nálevně.

Nebyl zase tak malý. Kdyby se přestal hrbit, měl by na výšku metr pětasedmdesát. Vedle mohutného Oggerda a vysokého Goweryho však vypadal jaksi *podměrečně*.

„Připíchnul jsem tomu kriplovi na vozík mikrofon,“ řekl Gowery. Oggerd k němu obrátil svůj chmurný obličej.

„Všiml jsem si. Proč jsi to udělal?“

„Důvěřuj mému instinktu, Oggie. Mám přece doktorát z aplikované psychologie.“

Les skončil náhle, jako by byl odříznutý ostrým nožem.

„Počkej, Oggie, dál už nepůjdeme. Chtěl jsem se podívat na tohle místo. Někdo tu zkoušel překonat minové pole pomocí dálkově řízených vozíků.“

„Podařilo se mu to?“

„Jo. Pak šel trasou, kterou vyčistily vozíky. Když se k Dómu přiblížil na dvacet metrů, sežehl ho plamenomet. Na škvarek.“

Za lesem se rozprostíral asi půl kilometru široký pás, oddělující Dóm od stromů. Byl prázdný, vlnila se v něm jen hustá tráva. Dóm samotný – to byla plochá kopule o kruhové základně s průměrem zhruba čtyři stovky metrů. Na výšku mohla mít stavba asi padesát metrů.

Obrovský želví krunýř. Jeho kostru tvořila silná ocelová žebra, pnoucí se od země až ke středu vrchlíku. Prostor mezi žebry vyplňovaly desky z plastiku. Při zemi byly matně šedé, ty vyšší se leskly a zdály se být průhledné.

„Tam úplně nahoře,“ řekl Oggerd, „jsou otvory. Možná by bylo možné proniknout do Dómu shora.“

„Máš skvělý zrak, Oggie, ale nejsi první, koho to napadlo. Jistý Dashiel Schwarz doplachtil nad kupoli v říditelném balónu. A víš, jak to dopadlo? Zevnitř vylétla řízená raketa. Zřejmě byla dimenzovaná na mnohem důkladnější letadlo, a tak se milý Dé Schwarz prostě vypařil.“

„Hargo,“ otočil se Oggerd na technologa. „Proč tady nerostou stromy?“ ukázal na pláň.

Technolog zamžoural zpoza silných brýlí: „Selektivní defoliant. Půda je zamořená prostředkem, který nechá vyrůst trávu, ale už ne stromy.“

„Něco takového je možné?“

„Jak vidíte, pane, je. Chemické složení defoliantu je prý uložené v srdci Dómu. Stejně jako technologický postup výroby supravodičů a tak podobně. To všechno je uvnitř.“

„Kdo tu stavbu vůbec vytvořil? A proč?“

„Pohovoříme si o tom později, Oggie. Prošťoural jsem archivy a něco jsem zjistil. V klidu si na to sedneme, teď mě nech vstřebávat atmosféru. Vidíš, jak se ta kopule leskne? Působí jako Faradayova

klec. Zevnitř neproniknou žádné signály. Desítky lidí posílaly dovnitř otroky, vybavené vysílačkami. Zbytečně.“

„Hargo!“ ohlédl se válečník po malém technologovi. „Co ten tvůj vynález – bude fungovat i uvnitř Dómu?“

„Jistě, pane,“ přikývl Hal Hargo. „Můj přístroj nepřenáší signály zevnitř ven, ale zevnitř dovnitř.“

„Zevnitř dovnitř,“ pokýval Gowery hlavou. „To zní úžasně.“

V lesklých plastických tabulích kopule se zrcadlilo horké slunce. Jaro přišlo pozdě, teď však udeřilo plnou silou.

03

Na temné obloze, obklopena myriádami hvězd, se leskla mrtvá satelitní města.

„Tak poslouvej, Oggie,“ začal Gowery. „Poslouvej pozorně.“

„Poslouchám,“ přikývl Oggerd.

„Předně: název Dóm zřejmě nevznikl ze starogermánského slova *Dom* nebo z galského *dome*, čili *katedrála*. Nejspíš má původ v britickém *doom*, což znamená *zhouba*.“

„Je to důležité?“ zavrčel Oggerd.

„Ne, asi ne. Ale možná že ano.“

Plaménky ohně ozařovaly zelené příšeří pod klenbou stromů. Na Goweryho radu se stáhli z vesnice a utábořili hluboko v pralese, Oggerd, Gowery, technolog Hal Hargo.

O kus dál sedělo u ohně komando, osobně sestavené Oggerdem – pět vojáků z elitní jednotky, ustrojených do maskáčových kombinéz. Byli mezi nimi dva seržanti, jeden desátník a jeden voják. Hranatí, ostříhaní nakratičko, sebevědomí. Na první pohled se od sebe dali jen těžko rozeznat. Už dávno byli povýšeni na důstojníky, ale pak o své hodnosti přišli pro nekázeň a zbytečnou brutalitu při akcích. Velel jim poručík, kterého jakýmsi nedopatřením zapomněli degradovat.

„Takže dál, Oggie. Dóm vznikl v tom krátkém období mezi první a druhou energetickou válkou. Jeho tvůrci měli k dispozici veškeré tehdejší technologie, neomezené množství energie a nakonec i obrovské finanční prostředky. Chápeš? Oni disponovali vším tím, o čem my už máme jen matné informace. Postavili Dóm a vnitřek

rozdělili do třinácti úrovní. Ve středu Dómu jsou ukryté věci, o kterých si mysleli, že stojí za to pro ně zemřít. Obrovský diamant *Srdce hory*. Bibliofilský výtisk knížky *Oliver Twist*. Oggie – jim stálo za to ukrást všechny ostatní Oliverovy Twisty z knihoven, skoupit je od lidí i z antikvariátů. Plno krádeží, loupeží, a dokonce i vražd se odehrálo jen proto, aby ta knížka uvnitř byla opravdu poslední.“

„Co se v ní píše?“

„Je to příběh, Oggie. Já děj samozřejmě znám, jenže o ten vůbec nejde. Důležité je samotné vyprávění geniálního spisovatele, jeho slovní obraty, slovosled...“

„Uvnitř je i vakcína proti černé chřipce.“

„Jistě, Oggie. Jsou tam desítky technologií. Některé jsme už získali jinak a o jiných vůbec nevíme, k čemu bychom je měli použít. Černá chřipka byla nemoc vyvinutá ve vojenských laboratořích, za první energetické války zahubila miliony lidí. Ti, co Dóm postavili, věděli, že jednou nadejde doba, kdy budou na vakcíně znovu záviset životy.“

„Proč to takhle udělali? Co je k tomu vedlo?“

„Já to vím, Oggie, cítím to, ale nedokážu ti to vysvětlit. Těch dvacet let mezi první a druhou energetickou se nazývá období *druhé dekadence*. Evropa byla vysílená. Ne tou první válkou, ta se jí téměř nedotkla. Byla vysílená tím, že se přestaly rodit děti. Rozumíš? Mít děti bylo namáhavé. Taky nezodpovědné. Ty by sis přál přivést děti do druhé energetické války? Do naprostého barbarství po ní? A oni tušili, co je čeká. Islámská invaze. Válka s Asií. Vyčerpání a zničení všech přírodních zásob energie – uhlí, nafty, zemního plynu. Lidé ztratili víru v budoucnost i v techniku. V Boha už nevěřil nikdo. Věděli, že zemřou, ale přáli si svou smrt nějak ozvláštnit.“

„Ne, tomu neporozumím. Řekni mi, co víš o vnitřním uspořádání.“

„Všechno prý řídí superpočítač. Kromě jiného je uvnitř i malá továrna na výrobu biorobotů s prakticky neomezenou kapacitou. Bioroboti jsou ovládaní počítačem, jsou řízeni *jednoduchými algoritmy* – nechápu úplně, co tohle slovní spojení znamená. Pak jsou tam pasti, propadliště, snad i náslapné miny. Zvláštní kategorii

tvorí speciální nepřátelé. Je jich jen omezený počet a jsou prý vybaveni pseudointeligencí.“

Chvíli se dívali do plamenů.

„Oggie,“ řekl pak Gowery, „nějak se mi to nezdá.“

„Co se ti nezdá?“ zvedl válečník obočí.

„Že by počítač fungoval dvě stě let.“

„Ale funguje. Viděl jsi přece toho... Alfa. A Bertíka.“

„V některých pramenech jsem se dočetl, že uvnitř Dómu se usídlila komunita operátorů, která řídí vnitřní procesy. Snad tam žijí dodnes. Představuju si, že jsou jako nějaká sekta. Fanatici.“

„Počítač nebo lidé,“ řekl Oggerd netečně. „Není v tom rozdíl.“

Obrátil se na malého technologa: „Teď ty, Hargo.“

Hal Hargo měl svá zařízení připravená. „Tady, pane. Hrtanový mikrofon, sluchátko. Vysílačka je udělaná na míru, aby se dala zasunout do pouzdra ve vašem krunýři. Tímhle spínačem se zařízení uvádí do chodu, stisknete a můžete mluvit. Na krční tepnu vám přilepím sondu. Přístroj vyšle signál, pokud by nastala náhlá zástava všech životních funkcí.“

„Čili smrt,“ doplnil ho Oggerd. „Na jakém principu to funguje?“

„Využívá částice s nadsvětelnou rychlostí. Pohybují se proti času. Vysílačka je vyšle, sluchátko zachytí a přetvoří ve srozumitelnou informaci.“

„Jaký to má dosah?“

„Asi půl hodiny, pane. Pokud něco řeknete, nadsvětelné částice přenesou vaši řeč zhruba půl hodiny do minulosti.“

„Haliku,“ vyhrkl Gowery. „Ty jsi blázen! To přece nemůže fungovat!“

„Funguje to,“ zavrnil Hal Hargo.

„Podívej,“ vzal Gowery větev a nakreslil s ní čáru do udupané země v blízkosti ohně. „Tohle je čára času. A teď, tady v tomhle místě, vyšlu informaci do minulosti. Tím, že se v minulosti dozvím, co mne čeká, přizpůsobím své chování. Budoucnost, ze které jsem signalizoval, nikdy nenastane. Jak vysvětlíš tenhle paradox?“

„Nijak,“ pokrčil technolog hubenými ramínky. „Obě budoucnosti chvíli koexistují a pak ta původní odezní. Vytratí se. Zmizí.“

„Za jak dlouho zmizí?“

„No za tu půl hodinu přece. Pak už kontinuum nemá dost energie, aby paralelní vesmír udržovalo.“

„Podívej, Haliku. Máš dva paralelní vesmíry. Z toho druhého Oggerd odsignalizuje zprávu, vznikne třetí. A tak dále. Teoreticky může nasekat několik desítek paralelních skutečností. Na to všechno má vesmír dost energie?“

„Co bych ti povídal o teoriích inflační energie!“ rozčertil se malý technolog. „Prostě to funguje a to ti musí stačit. Je to laboratorně odzkoušené!“

„Klid, Haliku. Uklidni se. Zbývá nám buď ti věřit, nebo nevěřit. Oggie, věříš tomu šílenci?“

„Ano,“ řekl Oggerd a v jeho hlase nebyla ani stopa po nějaké emoci. „Já mu věřím. V tomhle ano.“

„Tak dobře, Oggie, je to na tobě. Mám svoje pochyby, ale nechám si je pro sebe. Pamatuj si, že jestliže neuspěješ, půjdu dovnitř já a to bez nějaké časové vysílačky. Jsi přece můj přítel, ne? Tak se snaž.“

04

Než usnul, aktivoval Gowery přijímač. Na jeho druhém konci byl mikrofon, který tajně připnul na Bertíkův invalidní vozík. Ze sluchátek se ozývalo jen tlumené opilecké chrápání a zvláštní hvízdota – zvuk, který vydává člověk s otevřenou průdušnicí. Goweryho to ukolébalo ke spánku.

Kolem páté hodiny ranní ho probudily tlumené hlasy. Protrhl se ze spánku a posunul si sluchátka na uši. Jakýsi hlas tam říkal: „Takže jaké vybavení? Omrkli jste to dobře?“

„Má všechno, co si jen dokážeš představit. Pancíř z nejlepšího plastiku, kalhoty vyztužené kevlarovými vlákny. Na zádech měl něco jako meč, ale řekl bych, že to byl *řezák*.“ Tohle vypadalo jako hlas jednorukého Alfa.

„Kecáš. *Řezák* mají jen certifikovaní rideři.“

„Ale tohle *je* rider. Ten jeho kámoš to vyblil v hospodě, císařský kustod zakázal amatérský pronikání do Dómu a poslal svého nejlepšího člověka!“

„Hergot! Budeme mít potíže! Toho nesejmeme tak snadno!“

„Hele, brácho, já a tady Bertík jsme udělali, co jsme mohli. Dál už je to vaše věc, jo?“

„Naše nebo vaše. Vy z toho žijete taky. Nastává nám těžkej den, Alfe. Musíš být při tom, až ten rider půjde dovnitř. Jak je vyzbrojen a tak dál. Zjistíš nám to.“

Gowery, který poslouchal cizí rozhovor, byl náhle úplně bdělý. Pak už však nezaslechl nic důležitého, jen šustění kol invalidního vozíku a Alfovou samomluvu, ve které se pořád opakovala věta: „Nakopat je do prdele, že jo, Bertíku!“

05

Zelené šero bledlo, noc odcházela, ptáci zpívali. Oggerd ležel ve spacáku a pozoroval dva vojáky, kteří měli službu, jak na otevřeném ohni připravují snídani.

„Něco znělo z tvých sluchátek, Pěnkavko,“ řekl.

„Ano,“ kývl Gowery. „Něco jsem slyšel. Ty musíš jít dovnitř a nic na tom nezměníš. Něco se děje, ale to už bude naše práce. Nech to na nás.“

„Bude další horký den,“ poznamenal Oggerd.

„Ideální počasí pro šíření černé chřipky,“ usmál se Gowery křivě. „Bud' to dneska dokážeš, nebo severem Císařství proletí epidemie. Nic víc, nic míň. Tebe už to trápit nebude.“

Oggerd vstal ze spacáku, omyl si obličej vodou z polní láhve a přičísnul krátké černé vlasy i vousy. Nasnídal se. Pak začali s přípravou.

Nejprve maskáčové kalhoty s kevlarovými vložkami, odolné vůči zásahu z běžných palných zbraní. Šněrovací boty z kůže vytvrzené zvláštními přípravky. Krunýř z nejkvalitnějšího plastiku, zdobený reliéfem dravého ptáka. Ke krunýři patřily odepínací ramenní chrániče a celohlavová přilba s čelním štítem z čírého plastiku, která přesně pasovala do límce a fungovala také jako protiplynová maska.

Ruce byly nejzranitelnější. Musely mít dostatečnou volnost v loktech, a proto bylo do rukávů Oggerdovy blůzy vetkáno jen minimum kevlarových vláken. Mezi plastickými manžetami

rukavic a mohutnými náramenicemi zůstávalo několik choulostivých míst.

Pak výzbroj: zasunout řezák do magnetických spon zádového pouzdra, boky omotat nábojovým pásem, do bočních kapes maskáčů nacpat krabičky s náboji. Pouzdro s pistolí.

Krátká karabina se zásobníkem upraveným na patnáct patron se dala zavěsit na řemení, vlisované přímo do krunýře.

Dva vojáci i technolog Hal Hargo zůstali v lesním táboře. Oggerd, Gowery a tři zbývající muži vyrazili k Dómu. Za pásem savany uviděli kopuli, lesknoucí se v ranním slunci.

Z lesa vybíhala široká plastbetonová cesta. Původně ji z obou stran lemovalo ozdobné sloupořadí, většinu sloupů však v minulosti zpřeráželi vandalové a neúspěšní dobrodruzi. Na některých místech byly v trávě vidět krátery, jak se tam padající sloupy svalily na ukryté miny.

Na cestě, opřený o jeden z přeražených sloupů, čekal Alf, tentokrát se dostavil bez svého přítele na kolečkovém křesle. Zvedl jedinou ruku a zavolal: „Přišel jsem se podívat na dobrodruha!“

Gowery na Alfa vesele zamával a zahalekal v odpověď. Pak se otočil přes rameno a sykl: „Poručíku, všichni se vraťte do lesa. Sledujte toho muže, nesmí o vás vědět. Budete mi podávat zprávy o tom, co dělá.“

Poručík se zastavil se na čáře stromů, s ním tam zůstali i zbylí dva vojáci.

Oggerd a Gowery pokračovali po plastbetonové cestě. Po chvíli se k nim připojil i Alf.

„Vidím, že jste si dal záležet,“ řekl závistivě. „Jo, mít já takovouhle výzbroj a výstroj, tak jsem přinesl Srdce hory ještě před obědem.“

„A vědět všechno, co víš teď,“ podotkl Gowery.

Alf se po něm ohlédl: „Jo, to máš pravdu, kamaráde.“

Tráva kolem nich se vlnila, želví krunýř Dómu se přiblížil.

Vstupní portál byl olemovaný lesklým rámem s nějakými vlasy. Na výšku měl čtyři metry a na šířku asi šest. Architekt, který portál navrhl, chtěl vzbudit dojem monumentální osudovosti, a to se mu také povedlo.

Před portálem stál čtyřboký sloup s nápisem, kterému málokdo rozuměl. Stejně všichni věděli, co se tam píše. Text byl zbrázděný drobnými šrámy, plno lidí se ho pokoušelo vymazat pomocí různých nástrojů i kyselin. Jen tím získal na zajímavosti, zůstával však stále čitelný.

„Přečti mi to, Gowery,“ řekl Oggerd.

„Je to ve starém evropském univerzálu, Oggie. To byl uměle vytvořený jazyk, asi čtvrt století měl slušnou naději na úspěch. Učil se ve školách a tak podobně, jenomže pak se to všechno zvrtilo. Dneska už ho nikdo nezná. Píše se tady: *Vítej, dobrodruhu. Můžeš získat bohatství i slávu. Smíš vejít jen jedenkrát, možná se ti podaří i vyjít ven. Pokud dojdeš až na konec, tohle všechno bude tvoje.* Pak následuje výčet. Srdce hory je na prvním a Oliver Twist na pátém místě. Je tu i plno věcí, o kterých vůbec nevím, k čemu jsou. Vakcína proti černé chřipce je předposlední.“

„Co je na druhém místě?“

„Technologický postup studené fúze. Ten už před třinácti lety znovuobjevil technolog Roberto Vaskéz.“

„Vaskézova studená fúze ale nefungovala, že ne?“

„Fungovala. Jenže Vaskéz odhalil i komplikace, o kterých se v těch starých databázích nemluví. Studená fúze se nedá využít v průmyslovém měřítku.“

„Dobře. Co se tam píše dál?“

„Nic, co bychom už nevěděli. Máš vhodit do schránky vstupné, čtvrt kila čtrnáctikarátového zlata. Pak máš položit ruku na snímač. Přečte ti papiláry.“

„Jistě. Vhod' tam ty mince, prosím tě.“

„Počkej ještě. Vyzkoušej *řezák* tady na té desce.“

„Proč?“

„Tolik lidí se ji pokoušelo zničit, a bezvýsledně. Ať víme, jestli jsme lepší.“

Válečník sáhl přes rameno, magnetické spony zasykly, když uvolnily čepel. Rozmáchl se a ťal. Monomolekulární ostří narazilo do desky a s třesknutím odskočilo.

„Hmmm,“ zahučel Gowery významně. „Alespoň máme jistotu, co proti nám stojí.“

Oggerd pooděšel pár kroků stranou. Rozpřáhl se a tál proti nejbližšímu pahýlu zlomeného sloupu. Ostří prošlo armovaným plastbetonem a odseklo z něj kotouč tak snadno, jako by si Oggerd jen ukrojil plátek salámu.

„Dodalo ti to sebevědomí, Oggie?“ zašklíbil se Gowery. Sáhl pod pončo a vytáhl několik zlatých mincí – byly to pamětní stomarkovky s portrétem císaře Horsta Sibelia.

Nejprve vhodil do otvoru tři. Pak s jistým sebezapřením ještě dvě přidal. Na schránce se konečně rozsvítilo zelené světlo.

„Takže to nebylo čtrnáctikarátové zlato,“ poznamenal Gowery lítostivě.

Oggerd si stáhl silnou rukavici. „Ted’ ustupte za čáru,“ řekl.

Když se Gowery i Alf vzdálili, položil pravici na skener.

Nad portálem se rozblikala světelná hudba. V temné ploše mezi zdobenými zárubněmi se ukázal světlejší obdélník. Oggerd si natáhl rukavici a došel až k šedé ploše. Napřáhl ruku – bylo tam něco na způsob membrány.

Udělal krok, pak druhý. Portál ho pohltil.

06

V dlouhé chodbě blikaly řady barevných světel. Jejich pohyb byl koordinovaný – ukazovaly od portálu směrem k vnitřku. Šel chodbou a po dvaceti metrech se ocitl ve velké místnosti. Podobala se velínu nějaké továrny: bylo tam pár terminálů, vyhaslé obrazovky, nějaké židle a stolky z ohýbaných trubek. Stěny pokrývala tapeta se vzorkem rybí kosti.

Zastavil se na prahu.

Přes sluchátka přilby zaslechl prásknutí výstřelu. Projektil neškodně narazil do zdi vedle něho. Pootočil hlavu a zahlédl prvního z nepřátel: přerostlého vyzáblého *myšáka* v maskáčích, ozbrojeného puškou. S dlouhým čenichem a velikýma ušima vypadal *myšák* celkem roztomile. Tihle *myšáci* tu byli jen pro rozehrátí dobrodruží. Stříleli s prodlevami, pohybovali se pomalu, častokrát minuli cíl. I oni však mohli být vražední.